

Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. *χάμνημαν* Κύπρ. *ἀχάμνημα* Ήπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Τὸ *ἀχάμνημα* κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

1) Χαλάρωσις Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.): *Ἀχάμνισμα* τοῦ σκοινιοῦ Μάν. Συνών. *ξέσφιγμα*. 2) Μεταβολὴ ἐπὶ τὸ μαλακώτερον, ὑδαρέστερον Κύπρ.: *Ὁ ἀσβέστης θέλει χάμνημαν*. 3) Ἀδυνάτισμα, ἰσχύτης Ήπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τοῦ χάμνισμα ποῦ ἔχει δὲν πουλεῖται Μάν. Τ' *ἀχάμνημα* δὲν κρύβιτι Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

ἀχαμνισμός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀδυναμία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

ἀχαμνιτικός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχάμνια* καὶ τῆς καταλ. -ιτικός.

Ὁ προκαλῶν διάρροϊαν, εὐκοιλιότητα: *Ὁ ἀρακᾶς εἶν' ἀχαμνιτικός*. Συνών. *ἐνεργητικός*, *εὐκοίλιος*.

ἀχαμνόγαλος ἐπίθ. Σέριφ. Θηλ. *χαμνογάλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γάλα*.

1) Ὁ παρέχων ἄπαχον γάλα Σέριφ. Ἀντίθ. *παχύγαλος*. 2) Ὁ ἀμελγόμενος εὐκόλως Ρόδ.: *Χαμνογάλα* κατοίκα.

ἀχαμνογελῶ (Ν. Ἑλληνομν. 3 (1906) 402) *χαμνογελῶ* Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *γελῶ*.

Ὑπομειδιῶ. Συνών. *χαμωγελῶ*.

ἀχαμνογύναιο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γύναιο*.

Ἀσθενική, καχεκτική γυνή: *Πῆρε κι αὐτὸς ἕνα ἀχαμνογύναιο*.

ἀχαμνόζουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνόζουλος* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *ζουλῶ*.

Ὁ εὐκόλως πιεζόμενος, πολὺ ὠριμος, ἐπὶ καρπῶν: *Χαμνόζουλα* ἀπ-πίδια.

ἀχαμνοκαιριᾶ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *καιρός*. Διὰ τὸν μεταπλάσμον πβ. *κακοκαιριᾶ*, *καλοκαιριᾶ*.

Ἡ νοτιά: *Νά 'θε 'υρίση μὲν ἀχαμνοκαιριᾶ νὰ χλιοκαί- ρίσ' ὁ κόσμος!*

ἀχαμνοκαιρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *χαμνοκαιρίζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνοκαιριᾶ*.

Ἀπρόσωπ., γίνεται ὁ καιρὸς θερμότερος, γυρίζει νο- τιά: *Ἐχαμνοκαίρισε g' ἐγλύκανεν ὁ κόσμος*.

* **ἀχαμνόκολος** ἐπίθ. Θηλ. *ἀχαμνοκόλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κόλος*.

Ὁ ἔχων ἰσχνοὺς γλουτούς.

ἀχαμνοκυνηγάρης ὁ, Βιθυν. — Λεξ. Μπριγκ. *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Κάριπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κυνηγάρης*.

Κακός, ἀδέξιος κυνηγὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κρῖμα 'ς ἐσένα, τουνηγέ το' ἀχαμνοκυνηγάρη,
ν' ἀφήσης τέτοια πέρδικα νὰ σοῦ τὴν πάρουν ἄλλοι

Χίος

Ὦρα νὰ σ' εὔρη, κυνηγέ κι ἀχαμνοκυνηγάρη,

ποῦ 'πιασες τέτοια πέρδικα κ' ἤφηκές τὴν καὶ διάβη

Ἀπύρανθ.

ἀχαμνολούρης ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *λουρί*.

Ὁ κνηρὸς, βραδὺς εἰς τὴν ἐργασίαν του (οἶονεὶ ὁ ἔχων ζωσμένο τὸ λουρί του ἀχαμνά).

ἀχαμνομάρτινο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μαρτίνι*.

Ἰσχνόν, ἄπαχον ἀρνίον.

ἀχαμνομελιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀχαμνομελιάρης* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνομέλος* καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων ἀσθενικά μέλη, ἀδύνατος, ἀσθενικός.

ἀχαμνομέλος τό, ἀμάρτ. *ἀχαμνομέλους* Στερελλ. (Ναύπακτ.) *ἀχαμνομέλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέλος*.

Τὸ ἀχαμνόν, τὸ ἀσθενὲς μέλος τῆς οἰκογενείας, ἡ κόρη ἐνθ' ἄν.: *Τὸν σπὶτ' ἔχ' ἀχαμνομέλους Ναύπακτ.* Συνών. *ἀδύνατος* 2 β. Πβ. *ἀχαμνομερῶ*, *ἀχαμνόμερος*.

ἀχαμνομερῶ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μερῶ*.

Ἀδύνατα μέλη οἰκογενείας, οἷον χήρα, ὀρφανά, ἄγα- μος κόρη κτ.: *Τί νὰ σοῦ κάμη, ἔχει ἀχαμνομερῶ.* Συνών. *ἀχαμνόμερος* 1. Πβ. *ἀχαμνομέλος*.

ἀχαμνόμερος τό, Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) *ἀχαμνό- μερο* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) *Ἀχαμνομερῶ*, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Γυνή (ὡς ἀσθενὲς μέρος) Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Πβ. *ἀ- δύνατος* 2 β, *ἀχαμνομέλος*.

ἀχαμνόμερος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) Ὁ ἀπὸ ἀσήμεου γενεᾶς καταγόμενος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: *Δὲν τὸν λογαριάζουσι, γιατί' εἶναι ἀχα- μνόμερος Μάν.* || Γνωμ. *Οἱ ἀχαμνόμεροι ἔχουσι δουρὶ ποῦ γάιδαρος δὲ δὸ δορεῖ (δουρὶ=θυμὸς) αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Μὲ προζηλεύασι πολλοί, | Νικλιᾶνοι κι ἀχαμνόμεροι.

2) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Συνών. *ἀχα- μνός* B 1.

ἀχαμνονύχης ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνονύχης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *νύχι*.

Ὁ ἔχων μαλακοὺς ὄνυχας, μαλακὰς ὀπλάς, ἐπὶ ζώων: *Χαμνονύδικον βόι.* Ἀντίθ. *σφιχτοσύνης*.

ἀχαμνοπερνῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *περνῶ*.

Ἐχω οἰκονομικὰς στενοχωρίας, διάγω, ζῶ πενιχρῶς. Συνών. *κουτσοπερνῶ*.

ἀχαμνοπιάνω, *χαμνοπιάνω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀ- χαμνοπιάνω* Κάριπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *ἀχαμνοπιάν-νω* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *πιάνω*.

1) Πιάνω χαλαρῶς, οὐχὶ σφιχτὰ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀχαμνοπιᾶσ' με, κυνηγέ, τώρᾳ βγαίν' ἡ ψυχὴ μου,
σύρει καὶ χαμνοπιάνει τὴν, τραυᾶ φτερό καὶ φεύγει
Ἀπύρανθ. 2) Μέσ. α) Ἐχω ἐλπίδας ὑποστηρίξεως. στηρίζομαι εἰς τινα μὴ ἰσχυρὸν Λεξ. Δημητρ. β) Λαμ- βάνω σύζυγον ἐξ ἀσήμεου, εὐτελοῦς οἰκογενείας Λεξ. Δη- μητρ.: *Ὁ δεῖνα ἀχαμνοπιᾶστηκε.*

ἀχαμνόπιασμα τό, Κάριπ. *ἀχαμνοπιάσμα* Passow Carm. popular. 377.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ἐλαφρόν, ἀπαλὸ πιάσιμο.

ἀχαμνοπιάστης ὁ, Βιθυν. Χίος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνοπιάνω.

Ὁ χαλαρῶς συλλαμβάνων, κρατῶν ἔνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Ἀχαμνοπιάστη κυνηγέ, τῶρα ψυχὴ μου βγαίνει

Χίος.

ἀχαμνοπούττα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. χαμνοπούτ-τα
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. πουττί.

Ἡ ἔχουσα οὐχὶ εὐτραφὲς τὸ αἰδοῖον.

ἀχαμνορῶγα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. κ.ἀ. χαμνορῶα
Ρόδ. κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Ἡ ἔχουσα μαλακὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν, ἡ εὐκόλως ἀμελγομένη, ἐπὶ ζῶου.

ἀχαμνόρρωγο τό, ἀμάρτ. ἀχαμνόρρωγον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ μαλακὰς τὰς ρῶγας.

ἀχαμνός ἐπίθ. χαμνός Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀχαμνός κοιν. ἀχαμνός Κορσ. ἀχαμνὸν Τσακων.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀχαμνός, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. χαῦνος. Ὁ τύπ. χαμνός καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. ἀδευκῆς. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ συμπλέγματος υν (=βν) εἰς μν πβ. ἐλαύνω -λάμνω, εὐνοστος-ἐμνοστος κττ. Εἰς τὸν τύπ. ἀχαμινός ἐγένεν ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ὡς καπινός κττ.

Α) Κυριολ. 1) Πλαδαρός, μαλακός κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. κ.ἀ.): Ἀχαμνὸν ζυμάρι-κερὶ-ψωμί κττ. κοιν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διόδωρ. 3,12 «τῆς δὲ τὸν χρυσὸν ἐχούσης γῆς τὴν μὲν σκληροτάτην πυρὶ πολλῷ καύσαντες καὶ ποιήσαντες χαύνην». 2) Ὑδαρῆς Θράκ. (Αἰν. Μυριόφ.) Κύθηρ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ἀ.: Ἀχαμνός πελιτὲς Μυριόφ. Ἀχαμνὴ λάσπη Κύθηρ. Ἀβκὸν χαμνὸν Κύπρ. Χαμνὸν ξύγαλαν-φαεῖν κττ. Χαλδ. Ἐκαμε χαμνὰ (διαρροϊκὰ ἀποχωρήματα) Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Σουῖδ. «πλαδαρόν» χαῦνον, ὑγρόν. Συνών. νεροσυλλός. 3) Ὁ μὴ τεταμένος, χαλαρὸς Κρήτ. Κύπρ. κ.ἀ.: Σκοινὶ ἀχαμνὸν Κρήτ. 4) Ἰσχνός, ἀδύνατος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχαμνὸν ἀρνὶ-ζῶ-κατοῖκι-πρό-βατο κττ. κοιν. Ἀχαμνός ἀδρας Κρήτ. (Σητ.) || Παροιμ. Ἀχαμνὸν ἀρνί, παχεῖα οὐρὰ (ἐπὶ πτωχαλαζόνων) Εὐβ. Τ' ἀχαμνὸν ἀρνὶ οὐ λύκους τοῦ τρώει (ὃ ἀνίσχυρος εἶναι ἔρμαιον τῶν ἰσχυρῶν) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Ἀχαμνὰ μερεῖα κἢ ἂν σμίξουν δὲν συγκαίονται (οἱ ἀνίσχυροί δὲν βλάπτουν ἀλλήλους) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαμναδύνατος.

β) Ὁ μὴ ἔχων λίπος, ἀπαχὸς σύννηθ. : Φρ.

Τὸ παχὺ μὲ τ' ἀχαμνὸ | νὰ παχύνου γαί τὰ δογὸ (λέγεται ἀπὸ τοὺς βρικόλακας θέτοντας κρέας βατράχου εἰς τὸ ψηνόμενον ὑπὸ ἀνθρώπων χοίρειον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) **γ)** Ἀγονός, ἐπὶ καλλιεργημένης γῆς Κεφαλλ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων.: Ἀχαμνὴ γῆ Κεφαλλ. Ἀχαμνός τόπος Αἰτωλ. Ἀχαμνὸ ἀμπέλ' -χουράφ' αὐτόθ. Ἀχούρα ἐν ἀχαμνὰ (χούρα=χωράφι) Τσακων. 5) Ἀσθενικός, καχεκτικός Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Θεσσ. Θήρ. (Οἶα) Μακεδ. (Βελβ.) Χίος κ.ἀ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὸ τὸ κορίτσι καὶ δὲν ἀντέχει σὲ βαρεῖες δουλειᾶς Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ.

Ἦταν ἀχαμνὸ τὸ κλῆμα, | ἦφαέ το τσαὶ τὸ χτήμα

(ἐπὶ πράγματος ἐλαττωματικοῦ ὑποστάντος καὶ ἄλλην βλάβην) Οἶα || Ἀσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος δυνατός, πλακώνεις 'ς τὴ θανή της,

κἢ ἂν εἶν' ὁ μαῦρος ἀχαμνός, πλακώνεις 'ς τ' ἀποφάγια

Χίος. **β)** Ὁ μὴ ἀρτιμελής, ἐλλιπὴς Θήρ. 6) Ἀσθενής, ἄρρωστος Ἡπ. (Χιμάρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τόσον καιρὸ ἤμουν ἀχαμνός καὶ δὲν ἤρθες νὰ μὲ ἰδῇς Χιμάρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστάρεις.

Β) Μεταφ. 1) Ἀνίσχυρος Ρόδ. κ.ἀ.—Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Τὸ ἀχαμνὸ μέρος (ἡ σύζυγος ἡ ἀγάμος θυγάτηρ) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Σ' τὸν ἀχαμνὸν αἶον μὲ κερὶ μὲ λιβάνι Ρόδ. || Ἀσμ.

Τὸ κάστρο εἶναι ἀχαμνὸ, καθόλου δὲ φελάει,
μὰ 'ναι τ' ἀσκέρι τον καλὸ καὶ 'κεῖνο τὸ τιμάει

(Παρνασσ. 12, 105). Διὰ τὴν σημ. πβ. Χρον. Μορ. 1675 (ἐκδ. JSchmitt) «τὸ κάστρον ἦτον ἀχαμνὸν ἀπὸ σπαθίου τὸ ἀπῆραν». Συνών. ἀχαμνόμερος 2. 2) Ἐνδεής, δυστυχὴς Πελοπν.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὴ φαμίλια Λεξ. Δημητρ. Ἀχαμνὸ χωρὶς αὐτόθ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Μαχαιρ. 1,356 (ἐκδ. R.Dawkins) «ἐστράφησαν πολλοὶ εἰς τὴν Λεμεσόν, ὅπου ἦσαν ὀλλιγώτεροι λᾶς καὶ ἀχαμνοί».

3) Δειλὸς Ἀντικύθ. Κρήτ. 4) Ἐκεῖνος ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ὠφελῇ, νὰ κερδίσῃ Ἄνδρ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαμνὴ δουλειὰ Ἄνδρ. 5) Κακὸς ἐν γένει, ὃ μὴ καλὸς πολλαχ.: Ἀχαμνός ἄνθρωπος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος Ἀχαμνὴ γυναῖκα Ἡπ. Ἀχαμνός λόγος Ζάκ. Πελοπν. (Βυτίν.) Εἵνορο ἀχαμνὸ (εἵνορο=ὄνειρον) Ἡπ. Καλός, ἀχαμνός, αὐτὸς εἶναι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀχαμνὴ μέρα (ἀποφράς) Αἰτωλ. Τώρα εἶναι ἡμέρες ἀχαμνές, θὰ βροῦμε τὴν καλὴ τὴ μέρα ΚΠαλαμ. Θάνατ. παλληκ. 31 Ἀχαμνὴ χρονιά Λεξ. Δημητρ. Ἀχαμνὰ χρόνια Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἀχαμνός καιρὸς (κακοκαιρία) Ἡπ. Ἀχαμνὴ δουλειὰ (αἰσχροὶ πράξεις) Κύπρ. Χίος Ἀχαμνὴ γυναῖκα (πρόστυχη) Ἄνδρ. Ἐχει ἓνα σπυρὶ ἀχαμνὸ Ἡπ. Ἡ ἀρρώστια τοῦ πιδοῦ μ' ἦταν χαμνὴ Ἀδριανούπ. Ἀχαμνός τόπος (δύσβατος) Μακεδ. (Μελέν.) Ἀχαμνός λόγος (αἰσχυρός) Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Ἡ Τρίτη ἔχει μὲ ὦρα ἀχαμνὴ Θεσσ. (Φάρσαλ.) Εἶν' ὦρις ἀχαμνές κἢ ὦρις καλές Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχαμνὸ χωρὶς τὰ λίγα σπῖτα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Ζάκ. 6) Βλαβερός Μακεδ. (Βλάστ.): Ἐρρ' εἰν ἀχαμνὸ νιρό.

Γ) Οὐδ. οὐσ. 1) Ἀτύχημα, κακὸν τι Ἡπ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Θ' ἀκούσης καὶ καλὸ, θ' ἀκούσης καὶ χαμνὸ Ἀρκαδ. Νὰ φ' λάγισι ἀπὸ πᾶσα κακὸ κἢ ἀχαμνὸ Μακεδ. || Παροιμ. Καλὰ, χαμνὰ, 'ς τοῦ παπᾶ τοῦ κιφάλ' αὐτόθ. 2) Πληθ. ἀχαμνὰ, ὄρχεις κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρχίδι 1.

β) Πληθ., τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος τοῦ σώματος, ἡ βουβωνικὴ χώρα σύννηθ. 3) Βοῦς ἀροτῆρ (κατ' ἀντίφρασιν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Κάρε.

ἀχαμνοσύνη ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀχαμνοσύνη.

Ἀχαμνητα, ὃ ἰδ.

ἀχαμνούλλης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ ἰσχνός πῶς, ὃ κᾶπως ἀδύνατος.: Ἡ νύφη εἶναι ἀχαμνούλλα, μὰ νόστιμη. Ἀχαμνούλλικο ἀρνὶ-μωρὸ κττ. Συνών. ἀχαμνούτσικος.

ἀχαμνούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίθ. ἀχαμνός διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.

Ἀχαμνούλλης, ὃ ἰδ.

ἀχαμνυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀχαμνυνα ἄορ. τοῦ ρ. ἀχαμνένω καὶ τῆς καταλ. -έσκω.

